

k plnění jen tenkrát, když splatnost nastala již v době vynesení rozsudku, neměl první soudce příčiny, neboť zažalovaná pohledávka tržové ceny byla dle toho, co strany v první stolici přednesly, splatna již dávno přede dnem 10. května 1921, kdy ústní přelíčení v první stolici bylo skončeno a kdy rozsudek mohl již hned býti vynesena, a vyrovnávací řízení nemělo, jak vychází z hořejší úvahy, vlivu na splatnost a žalovatelnost pohledávky oné. Ustanovení třetího odstavce § 193 c. ř. s. jest v tomto sporu nedůležitá, poněvadž po ukončení ústního přelíčení v první stolici žádné důkazy nebyly před dožádaným soudcem konány. Soud odvolací nebyl oprávněn, bráti ve svém rozsudku zřetel na to, že vyrovnání bylo 23. května 1921 soudně potvrzeno, neboť to byla nová okolnost, která nastala teprve po skončení řízení v první stolici a kterou dle druhého odstavce § 482 c. ř. s. také žalovaný jen neprávem uvedl ve svém odvolacím sdělení. Zdali žalovaný, jak v tomto odvolacím sdělení tvrdil, nebyl oprávněn, za vyrovnávacího řízení platiti dluhy a tudíž ani zažalovanou tržovou cenu, jest v tomto sporu nerozhodno; vždyť žalobce domáhal se žalobní žádostí toho, by žalovaný teprve povinným byl uznán, zaplatiti do 14 dnů po právní moci rozsudku a to jen za následkův exekuce, proti níž jest žalovaný chráněn v mezích § 35 ex. ř., jak již nahoře bylo uvedeno.

Čís. 1522.

Sídlo akciové společnosti není všude tam, kde má odštěpný závod.

Přerušeni valutových sporů (vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.) vztahuje se též na akciovou společnost, jejíž hlavní sídlo jest ve Vídni, třeba má též odbočku v tuzemsku, zúčastnil-li se hlavní ústav na jednání, jež jest předmětem sporu.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, R II 450/21.)

Soud první stolice přerušil dle nařízení čís. sb. z. a n. 173/1921 spor tuzemských firem proti odštěpnému brněnskému závodu vídeňské akciové společnosti. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by v řízení pokračoval. Důvody: Aby přerušeni ve smyslu nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. mohlo býti nařízeno, předpokládá se, že, pokud jde o spor mezi osobami fyzickými a právními, jedna z nich měla řádné bydliště (sídlo) v území československé, druhá však v území rakouské republiky. Předpokladu toho v tomto případě není, neboť žalující firma má a měla dne 26. února 1919 sídlo v Olomouci, žalovaná firma v Brně. Bylať dne 22. března 1913 jako odštěpný závod se sídlem v Brně zapsána do obchodního rejstříku zemského soudu v Brně. K tomu se podotýká, že, i když nepřisluší odbočce hlavního závodu akciové společnosti vlastní právní osobnost, přes to akciová společnost nemá sídlo jenom v místě hlavního závodu, nýbrž i všude tam, kde jest některý její odštěpný závod.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru druhé stolice, že sídlo akciové společnosti ve smyslu

článek 210 obch. zák., § 75 j. n. a § 1 lit. c) vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. jest i všude tam, kde jest její odštěpný závod. Sídlo akciové společnosti může dle uvedeného článku obchodního zákona býti jen jednotným. Odštěpné závody zakládají ovšem sudiště dle § 87 j. n. nikoli však nová sídla, pročež v tomto případě nelze tvrditi, že žalovaná akciová společnost má své sídlo též v Brně. Ze spisů dále je zřejmo, že hlavní ústav ve Vídni se účastnil právních jednání, jež žalobkyně položily za základ svým žalobám. Dopisy ze dne 5. listopadu 1918, jimiž žalobkyním bylo přenecháno sušení cukrovek, pocházejí ze sídla hlavního ústavu ve Vídni. Žalobkyně dopisovaly rovněž s hlavním ústavem ve Vídni, jak vyplývá z přiložených dopisů, pročež poměr žalobkyň k odštěpnému závodu v Brně nedá se přesně oddělit od jejich právních poměrů k ústředně ve Vídni, a dlužno očekávati, že zamýšlená státní smlouva, pro kterou uvedené vládní nařízení přerušení sporů měnových přikazuje, také na případy tohoto druhu se bude vztahovati. V této rozepři je měna sporna, jelikož žalovaná akciová společnost napadá platnost a účinnost ujednání ze dne 17. prosince 1920. Jelikož jsou zde veškeré předpoklady pro přerušení řízení ve smyslu zmíněného vládního nařízení, bylo dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení první stolice.

Čís. 1523.

Udělení dodatečné lhůty vztahuje se (čl. 356 obch. zák.) jen na splnění dodávací smlouvy samé, nikoliv na splnění podmínky, na níž závisí započítání s plněním. Je-li plnění hned, jest třeba ihned splnění též podmínku plnění.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, Rv II 257/ 21.)

Žalovaná firma zavázala se dodati žalobci 848 m² dřeva a měla s dodávkou započítati ihned, jakmile firma K. prohlásí, že dává rozkaz na odvolání exekučního příkazu, vztahujícího se na zálohu kupní ceny, jež byla u žalované za dřevo složena. Procesní soud první stolice žalobu o dodání dříví zamítl, zjistiť, že zmíněná podmínka kupní smlouvy splněna nebyla. Odvolací soud zamítl žalobu pro tentokráte a uvedl po právní stránce v důvodech: Odvolací soud má za to, že žalovaní tím, že žalobci dodali dne 7. srpna 1919 57 m dřeva, neustoupili mlčky od splnění podmínky ve smlouvě ze dne 27. června 1919 uvedené a zrušení exekuce stanovící; neboť z toho, že firma žalobci uvolnila 2 vagony bukového paliva, právem mohla souditi a očekávati, že žalobce podmínce ohledně zrušení exekuce vyhoví. Když však tento její předpoklad se nesplnil a exekuce nebyla zrušena, nýbrž firma K. jenom postupně další tři vagony palivového dřeva u žalovaných pro žalobce uvolnila, právem další dodání dřeva odmítla a nelze z této jediné dodávky dvou vagonů dřeva souditi na vzdání se žalovaných zrušení exekuce. Okolnost, že snad tímto postupným uvolňováním dřeva by se exekuce byla stala bezpředmětnou, na věci ničeho nemění, poněvadž žalovaní měli právo, se zbytkem původní zálohy volně disponovati, t. j. aby zástavní právo firmou K. na tomto zbytku exekučně nabyté úplně přestalo. Poněvadž pak žalovaní, chtějíce od kupní smlouvy ustoupiti proto, že žalobce svým závazkům, v této smlouvě vůči nim převzatým, nedostál, dle předpisu čl. 356 obch. zák.